

Kövesdy Zsolt atya

Eucharisztia 4.

2018. február 13-án a vezetők iskoláján és Szegeden elhangzott elmélkedés

„Szentháromság egy Isten! Te, sajátos életedbe megengeded, hogy betekintsünk és belelássunk. Sokféle módon ajándékozol meg bennünket. A keresztségben, a bérálásban és az Eucharisztia gyönyörűségében részesítesz minket.

Te, mint Atya, Te, mint Fiú, Te, mint Szentlélek!

Tölts el bennünket, hogy fölismerjük a Te furfangos szeretetet és kapcsolatot kereső belső vágyadat! Sokféle módon ajándékozol meg minket. Köszönjük Neked külön szeretettel az Eucharisziát, hogy táplálsz bennünket Fiad testével és vérével. Segíts, hogy ezt a titkot fölismerjük, szemléljük, elfogadjuk és éljünk vele a Te szándékok szerint.” Amen.

Az Eucharisztikus Kongresszusra készülve, az apostolság évében haladunk tovább az Eucharisziáról szóló előadássorozatunkban, folytatva a közös gondolkodást. A II. Vatikáni zsinat szentségekről való tanításának Eucharisziáról szóló fejezetében foglaltak szerint /S.C.47/ az Eucharisztia:

- a keresztáldozat jelenlévő valósága
- a halál emlékezete
- a feltámadás emlékezete
- az irgalom szentsége
- az egység jele
- a szeretet köteléke
- a húsvéti lakoma

A zsinati Sacrosanctum Consilium tehát az Eucharisziával kapcsolatosan hét szópárt, illetve fogalmat említ.

Előadássorozatunk bevezetője az ádventben átlényegülés témája volt, amelyben a

Szűzanya átlényegüléséről beszéltem.

Volt elmélkedésünk a keresztáldozat jelenlévő valóságáról, arról, hogy te (mindnyájan, akik Jézust megváltónknak valljuk) az életedben jeleníted meg Jézus Krisztust, mert fölcsillantottam, hogy Ő nemcsak saját magát, hanem saját magának a jelenlétét, megjelenülését is ránk bízta testében és vérében.

Tudunk-e Jézus Krisztus nevében, azaz az Ő képére formálva járni a világban? Megjelenítjük-e Őt a kapcsolatainkban, az életünkben, a cselekedeteinkben?

Erről szólt a legutóbbi együttgondolkodásunk, hogy úgy válik jelenlévő valósággá, hogy mi magunk jelenlévő valóság vagyunk, mert ama péntek az akkor és ott, időben és térben elmúlt.

Úgy válik jelenné, ahogy mi élünk!

A mai napon gondolkodjunk a halál emlékezetéről és a feltámadás emlékezetéről, de én ezt össze is kapcsolnám, tehát együtt: a halál és a feltámadás emlékezete.

Így haladunk előre, hogy az Eucharisztia mi módon emlékezete a halálnak és a feltámadásnak.

Először a halálról elmélkednénk egy pár gondolattal, természetesen az Eucharisziára tekintve, és utána térnék át az Úr feltámadására, majd a kettőt összekapcsolom, hiszen az egyik a másik nélkül nincs.

Szent Pálnál halljuk, hogy ha Krisztus halálát tagadjuk, akkor minden butaság, amit az evangéliumok tartalmaznak, mert Ő valóságosan meghalt értünk, és majd rálátunk arra, hogy Ő valóságosan feltámadt értünk.

Elsőként felidézném az Ő halálát, János evangéliumából, a 19. fejezet 28-as verstől: *„Jézus tudta, hogy már minden beteljesedett. De hogy egészen beteljesedjék az írás, megszólalt: «Szomjazom!» Volt ott egy ecettel teli edény. Belemártottak egy szivacsot, izsópra tűzték, és a szájához emelték. S amikor Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: «Beteljesedett!» Aztán lehajtván fejét, átadta lelkét! Az előkészület napja volt. A zsidók kérték Pilátust, töresse meg a keresztrefeszítettek lábszárát, és vetesse le őket a keresztről, nehogy szombaton a kereszten maradjanak a holttestek, az a szombat ugyanis nagy ünnep volt [húsvét ünnepe, ne felejtjük el]. El is mentek a katonák, megtörték lábszárát az egyiknek, másikat is, akiket vele együtt fölfeszítettek. Amikor azonban Jézushoz értek, látták, hogy már meghalt. Ezért nem törték meg*

lábszárát, hanem az egyik katona oldalába dőfte a lándzsáját. Nyomban vér és víz folyt belőle. Aki látta, az tett róla tanúságot, és igaz a tanúsága. Tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyétek. Mert ez azért történt, hogy beteljesedjék az írás: «Csontját ne törjétek!» Vagy egy másik helyen: «Föltekintenek arra, akit, keresztül szúrtak».”

A halál pillanatai Jánosnál, de elolvashatjuk az összes többi evangéliumban, hogy hogyan gondolkodunk a halálról első lépésként, vagy inkább hogyan szemléljük azt.

Azért választottam az Úr Jézus halálát János evangéliumából, és ezt szeretném most kiemelni a jánosi gondolatkörből, mert János látta és hiszi, hiszen a leírásban említi, hogy ő ott volt és látta és tanúságot tesz róla. Tudja, hogy igaz, amit mond.

Tanúságot tesz felkiáltva arról, amit ő átélt. Ott volt a kereszt tövében, ezt jól tudjuk, mind a négy evangélium egybehangzóan mondja.

János tanúsága, hogy Jézus meghalt. Ő látta és ezért igaz ez a tanúság.

A halál az életünkben egy tapasztalati tény, a feltámadás pedig a hit útja, a hit megvallása. Ilyen értelemben különböznek egymástól, mégis összekapcsolódnak: a halál a tapasztalat emlékezete, és a feltámadás a hit útja.

A tapasztalat útja és a hitnek a megvallása szorosan összetartoznak.

Emlékezzünk vissza Izaiás prófétára, a szenvedő szolgáról szóló négy gyönyörűséges énekre, ami felcsillan a kereszt tövében. Szavait idézi János evangélista.

Ez a négy ének természetesen Jézus Krisztusról szól, fölismerjük benne, hogy Róla jövendölt a próféta.

A szentmisében azt mondjuk, hogy: *„Halálodat hirdetjük Urunk és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!”*. A pap felszólít bennünket, hogy: *„Íme hitünk szent titka!”*, amikor rámutat az Eucharisziára.

Ez is egy nagyon fontos dolog, hogy nem azért titok, mert valamit el szeretnénk titkolni, hanem azért titok, mert fölfogni emberi ésszel nem nagyon lehet.

Nem azért titok, mert el van rejtve előlünk, hanem azért, mert nem lehet felfogni.

Szemlélni lehet, de mindig más és más fog nekünk eszünkbe jutni róla, de hirdetjük az Ő halálát és feltámadását.

Térjünk rá, hogy mi is a halál.

A halálról, mint tapasztalatról gondolkodunk és látjuk, hogy az emberiség, mióta eszére

jött, azóta próbálja megfejteni a halál titkát.

Fölfoghatjuk tönkremenetelként, szétesésként, elmúlásként, ahogy ez a szénnel, a vízzel, a fehérjével és testünk egyéb alkotórészeivel történik. Ezek mind tönkremennek, elmúlnak, ezt tudjuk. Az anyag tönkremenetelét látjuk.

Vajon van valami más története is ennek?

Átlátunk a halál válla fölött?

Elkezdünk-e gondolkodni azon, hogy valami más is van mögötte?

Lehet-e mögötte valaki más?

Az ember az egyetlen lény, aki fölfogja, hogy igen, van! Az ember képes arra, hogy a fizikai valóságon átlásson és a tapasztalaton túl keresse azt a valakit, akit a földi szemeinkkel nem látunk, de tudjuk, hogy van valahol, valami módon ezen a tapasztalaton túl valaki más is.

A halál egy olyan esemény, amit fölfoghatunk katasztrófaként, főleg, ha magunkra tekintünk, és elkezdünk a saját magányunkról gondolkodni az ismeretlentől való félelmeink miatt, vagy a veszteségeink miatt.

Tekinthetünk azonban rá úgy is, ahogy ezt az egyiptomi keresztények teszik, akik minden nap a halál árnyékában élnek, és mégis dicsőítik Istent.

Több tízezren összegyűlnek egy barlangnál rendszeresen, mindegy, hogy kopt, vagy ilyen keresztény, olyan keresztény, ilyen-olyan protestáns, valamilyen Krisztus követő és dicsőítik az Istent.

Miért érdekes ez? Azért, mert úgy dicsőítik az Istent, hogy tudjuk, hogy itt és most három percenként meghal valaki közülük Jézus Krisztusba vetett hitéért. Három percenként!

Nézzünk az óránkra, s amikor eltelt 3 perc, tudd, hogy éppen valaki meghalt az Úr Jézusba vetett hitéért. S ezt nem mi találtuk ki. Ezeket az adatokat azok állapították meg, akik pont minket, keresztényeket ostromoznak, vádolnak meg mindenféle fajta gyűlöletért, gyűlölettel. Azok az emberjogi szervezetek, amelyek távol állnak a keresztény oldaltól és így mondhatjuk, hogy tőlünk függetlenek.

Annak tudatában, hogy az egyiptomi keresztények közül minden 3 percben meghal valaki, érdemes megnézni, hogy mi módon dicsőítik ők az Istent, Jézus követőiként.

Több ezren összegyűlnek egy barlang kápolnánál és éneklük, hogy mi dicsőítjük Őt, mert megpróbáltatás ért bennünket, elnyomatás ér minket, és ez a Szentírás szavai szerint arról szól, hogy: *„Gyász és fájdalom az ellenségünké, a miénk az öröm, a dicsőség és az ünnep!”*

Ezt éneklük egy olyan közösség, amelyik napról-napra azért csökken, mert gyilkolják, robbantják, kaszabolják, mészárolják őket.

A megbocsátást és a kiengesztelődést hirdetik!

A jánosi megvallásban sokszor fölcsillan ez a fajta hit: *„Én láttam és hiszem!”*

Olyan mértékben láttam és hiszem, hogy képes vagyok ezért a hitért meg is halni. Milyen érdekes, hogy épp János az, aki nem vértanú az apostolok közül, mégis ő az, aki ezzel az eufóriával próbálja nekünk átadni az Úr boldogságát. Azon a hiten, amit János evangéliumában fölcsillant, s amit az egyiptomiak mai napig őriznek, azon érdemes elgondolkodni, hogy mi módon van nekünk örömünk a halál árnyékában.

Amikor bennünk a halállal kapcsolatban ott van a veszteségnek és a gyásznak a nyomorúsága és gyötrelme, át merünk-e látni a halál válla fölött? Van-e bátorságunk, hogy átlássunk a halál válla fölött? Hogy kétségeinken felülemelkedjünk? Hogy a tapasztalatainkon túl nézzünk?

Van-e bátorságunk arra, hogy a kétségbeesésen túl, az emberi fájdalomon túl, a tapasztalatainkon túl, a halál árnyékában is elgondolkodjunk azon, hogy van ott valaki a túloldalon?

Ilyen értelemben tehetjük föl a kérdést, hogy a halál most része az életünknek, vagy nem része az életünknek, hogy hogyan is gondolkodjunk róla.

Ehhez szeretném segítségül hívni az Első korintusi levél 11. fejezetéből a 23-26. verset: *„Én is az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek. Urunk, Jézus elárultatásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt cselekedjétek [tegyétek] az én emlékezetemre!» Majd ugyanígy, a vacsora után fogta a kelyhet és így szólt: «Ez a kehely az újszövetség az én véremlében. Ezt cselekedjétek [tegyétek], valahányszor isztok belőle, ezt tegyétek az én emlékezetemre.»”*

S itt jön a mondat, ami miatt ide hoztam ezt a szakaszt: *„Valahányszor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.”*

Nincs benne a feltámadás kifejezése a leírásban!

„Az Úr halálát hirdetitek, amikor eszitek a kenyeret és isszátok a bort!” – mondja Szent Pál apostol.

Nincs ott a feltámadás! „Az Úr halálát hirdetitek”, mert meghalt.

A zsidó levél és sok más szent író tanúsága szerint rádöbbenhetünk arra, hogy Jézus halálával bekövetkezik a mindenség csendje. Elhallgat az egész mindenség! Az Ő halálának a csendjében rádöbbenhetünk arra, hogy ez a hetednap csendje!

Hogy mi a hetednap igazi csendje! Ez a mi hetednapunk csendje!

Az igazi sabbat, amikor az Úr megpihen!

A Teremtés könyvének hetednapja!

Sokszor halljuk, hogy állj már meg egy pillanatra, és hallgass el, mert valami olyan történt, amiben csak akkor tudsz részt venni, ha megállsz és hallgatsz.

Itt nyer értelmet az Ő igazi szombatja, amikor Jézus valóságosan halottként a sírban fekszik.

Csend van a világban!

Ő az, aki a mű végén valójában a halálban megpihen. Igen, ama hetednap Isten teremtésében.

„Előbb azonban a régi szövetség korában elkövetett bűnök megváltásáért Jézusnak el kellett szenvednie a halált, hogy a meghívottak elnyerjék az örökké tartó örökséget.” – írja a zsidó levél 9. fejezete. Innen szeretnék idézni még egy részletet: „Ahol ugyanis van végrendelet, előbb bizonyítani kell a végrendelkező halálát, hiszen a végrendelet csak halál esetén jogerős, addig, amíg a végrendelkező él, az nem érvényes. Ezért az első szövetséget sem kötötték vér nélkül. Miután ugyanis Mózes, a törvény előírása szerint, minden rendelkezést felolvasott az egész nép előtt, a bakok és borjak vérével vízzel keverte, majd vörös gyapjúval és izsóppal meghintette magát a könyvet, a Szentírást, és az egész népet, e szavakkal: „Ez a szövetségnek a vére, amelyet az isten veletek kötött. Aztán meghintette vérrel a sátort, és az összes istentiszteleti eszközt. Sőt a törvény szerint majdnem mindent vérrel tisztítanak meg. Vér nélkül nincs bűnbocsánat.”

Csend van a világban! Jézus meghalt!

Amikor Ádám és Éva úgy döntenek, hogy a jónak és a rossznak a tudója akarnak lenni,

rádöbbsenek mezítelenségükre, akkor Isten megtiltja, vagyis inkább kizárja őket abból a kertből, ahol az élet fájáról szakíthattak volna, s az élet fájának gyümölcséből ehettek volna.

Sokszor elfelejtjük, hogy két fa van a teremtés kertjében, az Édenkertben, s az egyikről jobb, ha nem eszel, a másiktól meg egyél, mondja az Úr, de ők nem ezt választották.

Az Úr Jézus halála visszakerzi számunkra azt, amit Ádám és Éva cselekedete által elvesztettünk.

A Teremtés könyvének 2. fejezet 15. verse arról szól, hogy amikor Ádámot és Évát, tehát az embert megteremtette az Isten, akkor Ő az Édenkertet rájuk bízta, hogy műveljék. Isten gyönyörűségét és életét az ember megkapta.

Isten nemcsak megteremti az embert, hanem rögtön feladatot is ad neki, hogy kertjében munkálkodjék.

Aztán megtörténik a kiűzetés. A rábízatus megváltozik, Isten kertje volt rájuk bízva, a bűnbeesés után a világ van rájuk bízva, hogy műveljék azt.

S mi történik? Az Úr Jézus halála által az ember újra munkálkodni tud az Úr szőlőjében, az új Édenkertben. Ilyen értelemben a mi örökségünk nemcsak a világban való felelősségteljes munkálkodás, hanem az Isten szőlőjében való felelősségteljes munkálkodás.

Krisztus halála kaput nyit vissza az Istenhez. Az Ő halála által az életünk és a mi halálunk sem elmúlás, hanem kapu, a visszatérés öröme és lehetősége.

A zsidó levél gyönyörűen kifejti, hogy az Ő vére szerzett nekünk gyógyulást. Az Ő vére által tisztultunk meg! Az Ő halála által! 10. fejezet 10. vers: *„E szerint az akarat szerint Jézus Krisztusunk testének feláldozása által egyszer s mindenkorra megszentelődünk.”*

Itt szeretném felidézni azt, hogy a test és a vér az ószövetségben a láthatónak és a láthatatlannak a szimbóluma. A test a tapasztalat szimbóluma, a vér pedig a lélek, az élet szimbóluma. Amikor elveszti a test a vért, halottá válik. Ez egy nagyon régi jelkép. Amikor arról olvasunk, hogy test és vér, akkor tudjuk, hogy ez a szimbólum tapasztalat, az anyagi valóság és a lelki valóság egységéről szóló üzenet.

Az Ő halála nyitja meg nekünk az utat a mindenható Istenhez!

Hogyan is térjünk át most a halálból a feltámadásra? Kérdésünk, hogy amikor az

Eucharisziára föltekintünk, az hogyan és miképpen a feltámadás emlékezete számunkra?

A Galata levélből, a 6. fejezet 7-9. versét idézem: „*Ne áltassátok magatokat, Isten nem hagy magából gúnyt űzni. Amit az ember vet, azt is aratja. Aki tehát test szerint vet, testéből is arat majd romlást. Aki ellenben a lélek szerint vet, lelkéből arat örök életet. Ne fáradjunk bele tenni a jót, mert ha kitartunk, annak idején aratni is fogunk.*”

Vegyük észre, hogy milyen különbség is van a tapasztalat és a testi szükséglet, vagy a lelki belső döntés és annak útja között.

Hogyan is térünk át a halálból a feltámadásra? Úgy, hogy az ember test és lélek egysége, ezt tapasztaljuk és tudjuk. A test meghal és elmúlik, a lélek él és megdicsőül.

Azt is hisszük és valljuk, hogy testben és lélekben támadunk föl. A test és lélek feltámadásáról, ha jól gondolkodunk, akkor hisszük és valljuk, hogy önmagunk leszünk Isten színe látásán. Nem feloldódunk, nem tönkremegyünk, hanem mindenki Isten színe látásán az lesz, aki itt és most van, arcával, önmagával azonosként.

A teológia már erőteljesen kimondja, hogy ez megdicsőült testben történik. Nem oldódunk föl, hanem önmagunk lehetünk az Úr kegyelmében!

A fizikai test elmúlik, a lelkünk megdicsőül. Ha a test cselekedetei szerint élünk, akkor a test útján elmúlás vár ránk. Ha a lélek cselekedetei szerint élünk, akkor a lélek útján a megdicsőülés vár ránk.

Hogy ez hogyan lesz a végítéleten, még nem tudjuk, csak sejtjük.

Szeretném a lelketekre kötni, hogy azt, amit Ádám és Éva ama bűnnel megszerzett, hogy a jó és a rossz tudásának a birtokában vagyunk, ezt nem veszítjük el. Az a nagy kérdés azonban, hogy hogyan állapítjuk meg a jó és rossz döntését és tudását.

Ebben van a nagy kérdés.

Az Úr által képesek vagyunk arra, hogy a lélek cselekedetei mentén élve a feltámadás dicsősége, a lélek ajándékai, az az a jócselekedetek az életünkben kiteljesedjenek.

Szorosan összetartozik a halál és a feltámadás, és egyvalakire mutatnak. Az Ő döntését mutatják meg nekünk!

Vele akarok élni? Az Ő halálában és feltámadásában részesülni? Táplálkozni belőle és így indulni a jó és a rossz különbségtételének az útján, vagy pedig Nélküle?

Én magam vagyok az, aki eldöntöm, mi a jó és a rossz. Nem az a baj, hogy ennek a birtokában vagyunk, hanem az a kérdés, hogy hogyan indulunk el.

Szeretnék a szentmisével kapcsolatosan egy-két dolgot felcsillantani előttek, rátérve egy-két gondolattal tapasztalatainkra.

Miért nem a kenyeret törjük meg a szentmisében, amikor a pap elkezd mondani az utolsó vacsora emlékezetét: *„Hálát adott, kezébe vette, megtörte, tanítványainak adta és így szólt.”* Miért nem tesszük meg ezt akkor, amikor mondjuk? Miért később?

Azért, mert a szentmisében nem a kenyeret törjük meg és osztjuk szét, hanem Krisztus testét töri össze a pap és teszi meg azt, amit ama pénteken az a négy katona a Golgota hegyén. Az átváltoztatás után történik a kenyértörés szó szerinti értelemben az *„Isten báránya”* ének alatt.

Krisztus testét háromfelé töri a pap. A kisebb részt beleteszi a borba, egyesítvén a testet és a vért, ami egy fontos gyönyörűséges szimbólum, és ami a test és lélek egységét mutatja. A másik két részt felmutatja: *„Íme az Isten Báránya!”*

Keresztelő Szent János szavaival valami módon a Golgotát idézzük, az értünk megfeszített és meghaló Isten Fiát, akiből táplálkozni fogunk. Az összetört testet és a vért osztjuk ki a szentmisében.

Szeretnék a szentségimádások kapcsán is egy-két fontos dolgot megjegyezni. Többször hangoztattam már a véleményemet, hogy a mai időkben, ahogy az Eucharisztikus Kongresszusra készülünk, minthogyha egy kicsit divattá lett volna, hogy hány helyen, meg hány órát, meg hány ember imádkozik, és ezt tartjuk számon. Ez az én lelkemtől teljesen messze áll, mert bizonyos szempontból jó, hogy buzdítjuk az embereket a szentségimádásra, de bizonyos szempontból azonban szeretném, hogyha ezt helyre tennék legalább mi magunk között.

Számomra ugyanis a legszebb szentségimádás a szentmise, onnantól kezdve, hogy a pap hívja a Szentlelket: *„Legyen ez számunkra a mi Urunk, Jézus Krisztus teste és vére!”*

Számomra a valódi szentségimádás egészen addig tart, amíg megáldozom, és az áldást kapom, vagy adom az ott jelenlévőknek.

Az az igazi szentségimádás, úgy gondolom, amiben az Ő teste megjelenül, azt szétosztjuk és magunkhoz vesszük.

Az igazi szentségimádás a szentmise végéig tart! Magában a szentmisében van!

Ez az első része a szentségimádásnak.

Gondoljunk Loyolai Szent Ignácra, akinek 4-6 órás volt egy szentmiséje, onnantól kezdve, hogy el kezdte mondani az átváltoztatás szavait. Gyönyörködött az átváltoztatott kenyérben, gyönyörködött az átváltoztatott borban. Gondoljunk arra a mélységes áhítatra, ahogy ő azt magához vette. Valóságosan átélve ama szent pillanatot. Szinte ott meghalt és nem tudott betelni annak a gyönyörűségével.

A szentségimádás második része az, hogy tudsz-e Eucharisztiként, Krisztus testeként tekinteni arra, aki mellett ültél előbb a szentmisén, mert a szentségimádás, ami megkezdődött a szentmisén, folytatódik a kapcsolatainkban a szentmise után.

Tudsz-e igazán szentséget imádni azokban, akikkel ott voltál a szentmisén?

Tudsz-e Krisztus testeként tekinteni arra, aki mellé leülsz a buszon?

Tudsz-e Krisztusként tekinteni arra, aki netán a tömegben a lábadra lép?

Tudsz-e Krisztusként tekinteni olyan emberre úgy, hogy ő Krisztus, Eucharisztia, Isten Fia, társörököse veled együtt a mindenségnek, aki ellenséged és akár arra készül, hogy neked rosszat tegyen?

Saját életünkkel tudjuk folytatni a szentségimádást!

Ez a titka ama második résznek!

Véleményem szerint a teljes szentségimádásnak!

Kérdés, hogy Krisztus hordozók vagyunk-e? Nem aranyozott monstranciákat kéne használnunk!

Rádöbbenünk-e arra, és kimondjuk-e magunknak, hogy mi magunk monstrancia vagyunk? Mutatom, viszem az Isten Fiát?

Amikor találkozunk valakivel, tudunk-e úgy ránézni, hogy ő Isten Fia? Eucharisztia?

A szentségimádással kapcsolatos gondolatom még az is, hogy igazi jó szentségimádás akkor lehetne, hogyha egy-egy szentségimádás után a kenyeret, amiben imádtuk a jelenlévő Isten Fiát, összetörnénk és szétosztanánk, és megennénk, mert az Ő szándéka az volt, hogy táplálkozzunk belőle!

Ő a mi felkelő napunk a magasságban!

Itt szeretném megjegyezni, hogy amikor az Ő testét eltesszük a tabernákulumba,

azt azért tesszük félre, hogy a betegeknek el tudjuk vinni, mint útravalót ama nagy pillanatra, és azoknak tesszük el, akik nem tudtak eljönni a szentmisére, de szeretnének a későbbi imádságokon megáldozni. Régen csak egy szentmise volt vasárnap. Este csak zsoltosma, vecsernye volt és ott is lehetett áldozni, így a háziasszonyok, akik délelőtt főztek az egész családra és nem tudtak eljönni a reggeli szentmisére, azok este jöttek vecsernyére, s áldoztak. Innen jön a vacsora szavunk egyébként. Az esti dicséretből.

A szentségimádással kapcsolatosan úgy gondolom tehát, hogy az igazi szentségimádás a szentmisében van, amikor Ő reális és teljes valóságban a kenyérbe és a borba beletestesül!

Néhány kérdéstről szeretnék még beszélni.

Tudunk-e egy-egy napot úgy megélni, minthogyha az egész életünket élnénk?

Minden nap szép szimbólum. A felkelő nap a magasságból a mi Urunk, Jézus Krisztus! Az ébredés, mint a születés szimbóluma, a naplemente, az alkonyat, mint a halál szimbóluma, és így élnénk meg egy-egy napunkat. Az esti lelkiismeretvizsgálatra való buzdításunk az mindig ezért hangzik föl, amikor lemegy a nap.

Készülsz-e a halálra?

Le tudsz-e úgy nyugodni, hogyha ma, itt van ama bizonyos óra, akkor örömmel állok eléd, Uram? Vagy félelemmel, reszketéssel gondolunk Rá? Akkor az számunkra az ítélet napja. Ha félelem és reszketés van az emberben, ez lehet életösztön, az nem baj, azt tudomásul vesszük és megszelídül. Azonban lehet lelki félelem és rettegés is, akkor viszont valami nincs rendben az életünkben.

Mi lehet az, amit helyre kéne rakni?

Közeledik számunkra hamvazószerda, amikor hamut hintünk a fejünkre és azt mondja a pap, hogy: „Emlékezz, ember, hogy porból vagy és porrá leszel!”

Az első gondolat most így a nagyböjt kezdetén, hogy egyes papok abban a tévedésben vannak, hogy most, hogy a Bálint-nap és hamvazószerda egy napra esik, hogy a Bálint-nap, mint a szerelem emlékezete és a hamvazószerda borzasztóságosan ellentmondásban van egymással. Én meg azt mondom, hogy nincs! Itt a földön megkezdődött az örök életed, ezt vedd tudomásul, aminek egy része, egy pillanata lesz majd a halál, amikor a földi tested elveszted. Van néhány évtizeded arra, hogy

házas társadat boldoggá tedd. Legyen hát az idejében ez a hamvazószerda figyelmeztetés arra, hogy ha nem boldog a házas társad, akkor még nem adta érte az életét. És nem vagy még sem az életnek, sem a halálnak az emlékezte! Tessék odaajándékozni magadat, legyél újra varázslatos, kívánatos, csodálatos, szép és gyönyörű ajándék a házas társad számára.

Visszatérve hamvazószerdára, amikor a pap hamut hint a fejedre és mondja: „Emlékezz ember, porból vagy és porrá leszel!” Tehát el fogsz múlni!

Tudsz-e úgy élni, hogy igen, testeddel a halál emlékezte vagy, lelkeddel pedig a feltámadás emlékezte vagy a társaid számára?

Igen. Csikorog a térd, nyavalyog a derék, megfázik az ember, időnként beszélni sem tud. Átéljük az elmúlásnak a nyomorúságos jeleit. Ugyanakkor a lelkünkben ott van-e a vágy és az öröm, vagy az a vonzódás és vágy, hogy igen, a feltámadásnak is tanúságtevője vagyok?

Még egy gondolat a nagybőjttel kapcsolatban. Hallani fogtok sokfelől mindenféle fogyasztó kúrákról, hogy milyen testi jólétet okoz, ha nem eszel húst, milyen jó hatással lesz, ha sok-sok kilót lefogysz, mert akkor meg fogsz tisztulni belülről.

A szószékről azt fogod hallani, hogy bűnös vagy, térjél meg, verd a melled, szégyelld magad, reszkessél, mert majd meghalsz, meg ilyeneket.

Azért hozom föl ezeket nektek, mert az időszakok jelentősége és hangsúlya eltolódott.

A húsvétről miért nincs szó?

A húsvét miért lett egy locsolkodási pillanat?

Manapság nagybőjtről beszélünk, meg bűnökről beszélünk, de amikor elérkezik a három szent nap, nézzétek meg, hányan vannak a templomban.

Csütörtökön, az utolsó vacsora emlékezetén, pénteken, a halál emlékezetén.

Nézzük a három szent napot. Nekünk keresztények számára a legfontosabb három nap!

Ama csütörtök, amikor megalapítatik az Oltáriszentség, és e csütörtökön nem ér véget a szertartás, mert csendben vonul ki a pap. Haza megyünk, mert aludni kell. Majd jön a péntek, amikor nem kezdődik el a szertartás, mert mindenféle-fajta köszöntés nélkül vonul be az egész asszisztencia és áldás nélkül vonul ki újra az egész asszisztencia.

Hányan vannak a templomban csütörtökön, az utolsó vacsora emlékezetén, pénteken, a halál emlékezetén?

Hányan mennek el templomba azon a napon, amikor az egész világon nincs szentmise? Szombaton olyan mértékű az egyház gyásza, a közösség gyásza, hogy semmilyen liturgikus cselekedetet nem lehet a templomban végezni. Szombaton csak halálos veszély esetén lehet valakit feloldozni, vagy szentségekben részesíteni. Hányan vagyunk ott egy nagycsütörtökön egész ama hajnalhasadtáig? Nagyon kevesen, és ez eléggé elszomorító dolog!

Csendben, mindenféle bevezetés nélkül kezdődik el ama harmadnap, a tűzszenteléssel a sötét templomban, majd kezdődik a feltámadás dicsősége, amikor teljes fényárban, örömben kezdődik a megszokott módon, allelujával a szentmise és itt ér véget a három nap!

Gondoljuk tehát végig ezeket a napokat, hogy a csendet át is tudjuk élni.

Egy nap, amikor az egyházban nincs szentmise, nincs szentség-kiszolgáltatás. Amikor gyóntatnak nagypénteken, nagyszombaton, az szentségtörés, és csak azért tesszük mi, papok mégis, mert az emberek követelik. Minderre csak a szombat esti feltámadási szentmisében kerülhet újra sor, amikor aztán keresztelünk, bérválunk, elsőáldoztatást végzünk, mert e szentségek kiszolgáltatásának ott lenne a helye, nem máshol. Ünnepezzük az egész liturgiát, kezdve a teremtéstől egészen a mai napig.

Érdeemes elgondolkodni azon, hogy milyen hangsúlyeltolódások vannak a mi keresztény életünkben. Nyomorgunk meg bűnbánunk. Természetesen nagyon fontos az ünnepre az embernek lelkileg is rendet rakni az életében, de nem ez a lényeg: az a lényeg, amit Ő tett, és arra emlékezünk az Ő életéből csütörtökön, pénteken, szombaton, és aminek igazán örvendezünk húsvét vasárnap hajnalán.

Tegyük föl magunknak a kérdést, hogy mi a jelentősége például a húsvéti ünnepnek az életünkben? Locsolkodni megyünk az unokákkal meg a gyerekekkel? Vagy tényleg örvendezünk?

A húsvéti szentmise, a vasárnapi nagy húsvéti szentmise után nyolc napig tart, addig ugyanaz a liturgia. Húsvéti dicsőítésben élünk vagy kéne élnünk aranyban, örömben, szépen megadva a módját, pazarlással, és énekelve a jánosi és egyiptomi hitvalló

szeretetet.

Ehhez képest örülünk, ha húsvét vasárnap néhányan még eljönnek a templomba a szombat este után.

Az év központi és leglényegesebb pillanata, amikor igazán a halálra és a feltámadásra emlékezünk és ünneplünk, akkor milyen érdekes, hogy így elhalványult, vagy elhallgatott az életünkben. Sokkal inkább előtérbe került az önsanyargatás, a böjtölés, az éhség kipróbálása, a különböző testedzések és a különböző fogyókúra receptek, ahelyett, hogy az Isten dicsőségére készülnénk.

Felborult a keresztény életünk egy kicsit ebből a szempontból, mert az Eucharisziára másképp tekintünk sajnós, mint azt az Úr Jézus akarta volna.

Egy kedves ismerősöm azt mondta, hogy „jutifalattá” csökkentettük az Eucharisziát. Aki szépen jön misére, az kap jutalomfalatkát. Aki szépen gyónik, kap jutalomfalatkát, csak emlékezzünk vissza az elsőáldozási felkészítésre. Aki szépen teszi össze a kezét, az is kap jutalomfalatkát, és manapság egyre többször hallom, hogy van pap, aki elzavarja a szentáldozásnál azt, akit nem ismer. Ilyet nem lehetne megtenni.

Krisztus teste nem jutalomfalat, hanem a halál és a feltámadás emlékezete! Azért kapom Őt ajándékba, hogy a halál rettenetén át tudjak látni, hogy nyomorúságom ellenére tudjam a Szűzanyával a Magnificat-ot énekelni, és azért kapom, hogy a hitemben megerősítsen az Ő szeretete, hogy van folytatás, és van remény az Ő testéből táplálkozva!

Gondolkodjunk el azon, hogyha itt és most meghalnánk, mit viszünk magunkkal, milyen kincsek vannak a batyunkban?

Fel tudjuk-e mutatni azokat a kincseket, melyeket az elmúlt évtizedekben összegyűjtöttünk?

Ha úgy gondolod, hogy vak vagy és nem látod ezeket a kincseidet, akkor azt fogalmazd meg, hogyha még kapnál egy napot az Úrtól, akkor mi az, amit másképp tennél?

A halállal kapcsolatosan elétek hoznám Borromeo Szent Károlyt, aki papnövédekait a püspöki palotában oktatta, és esténként biliárdozott velük. Egy ilyen parti alkalmával a papnövédek arról kezdtek el beszélgetni, hogy ki mit tenne, ha most lenne a világ vége. Volt, aki azt mondta, hogy elszaladna, összeszedné az összes

gyönyörű nőt és akkor kiélné azt, amit sose szabad. Valamelyik azt mondta, hogy elmenne ide-oda-amoda, ezt csinálná, azt csinálná. Volt, aki olyan talpnyalóként azt mondta, hogy elmenne gyónni a püspök úrhoz, hogy örök élete legyen. Végül megkérdezték Borromeo Szent Károlyt, hogy a püspök atya mit tenne, ha most itt egy óra múlva világ vége lenne. Az anekdota szerint följegyezték, hogy fogta a krétát, megkrétázta a dákö végét, és közölte: „Uraim, befejezném ezt a partit”.

Így történt-e, vagy sem, azt nem tudjuk, de a példázat lényege az azért magvas és nagyon aranyos és nagyon szép, hogy van-e olyan nyugalmad, föl vagy-e készülve ama nagy napra, hogy éppen úgy folytasd a holnapodat, ahogy ma teszed.

Ennek a történetnek az az üzenete, hogy ő nyugodtan nézett szembe a halállal, mert föl volt rá készülve.

Ebben a kérdésben mi nagyon le vagyunk maradva, lelkiérőnk is kevés van, de azért érdemes elgondolkodni azon, hogy ha valaki megtudja, hogy ma van a földi utolsó napja, és nyugodtan éli tovább az életét, annak rendben van a lelke, mert tudja, hogy hova tart és tudja, hogy mit csinál.

A másik dolog, amit sokszor elfelejtünk, hogy amikor megtestesültél itt a földön, akkor már megkezdődött az örök életed, tehát már most az örök élet részese vagy!

Az Ő dicsőségének és boldogságának a részese vagy!

Az megint más kérdés, hogy Ádám és Éva ott valamit elrontott annak idején, amin szeretnénk átlépni és azon túllépni!